

pristaši čiste filmske umetnosti energično zavračajo, zadobil tu izjemno pomembno funkcijo in da na njem sloni poglavitna teža filma, ki je — o čudo — s tolikšno intenzivnostjo priklepil pozornost ljubljanskih gledalcev.

Prav to pa je najhujše, kajti člankarja vznemirja predvsem to, »kaj imamo od nakupa takih filmov... v odnosu na polne dvorane,« zakaj film da »je nesprejemljiv za zdravo človeško psiho« in je zategadej »toliko nevarnejši«. Zdaj nam je torej kljub avtorjevemu malce ohlapnemu »odnosu« do slovenskega jezika jasno, zakaj pisec ne podpre svojih tez z dokazi, s kritičnim pretresom, ki bi vrednotil posamezne sestavine filma. Zanj je problem izrazito načelne narave. Le da npravstveni ideal »zdrave človeške psihe«, ki se v nekaterih obdobjih zgodovine tako vztrajno in krčevito poudarja, vzbuja sum, da je malce špekulativno zamišljen, zakaj mit o notranje skladnem, skrbno urejenem človeku nima kdo ve kaj varnega potrdila v življenjski praksi, v umetnosti pa je njegova bera praviloma sila revna. Treba je namreč priznati, da so dolgočasni takile pokončni, vzorni, na vse strani plemeniti in vzgledno pošteni »junaki«, porojeni v znamenju »zdrave« in čiste duševnosti in razrešeni sleherne človeške »odvratnosti« in »grobosti«.

Člankar tudi pravi, da v filmu ni zaslediti pravega humanizma. Zakaj ne? Tega, zvest svojim načelnim apriorističnim izhodiščem, spet ne pove. Ker je vsebinska obnova edini piščev dokaz, nam ne preostane drugega, kot da sklepamo, da ga vznemirja obravnavanje homoseksualnega problema. Mar nekaterih tem pisatelji ne smejo obravnavati, zato da ne bi motili nekaterih ljubkih, a žal zelo naivnih predstav o življenju na svetu?

Vse te zgodbe o »zdravi človeški psihi«, najsi so pridigane s še tako visoko privzdignjenim prstom in moralično zavzetostjo, so v bistvu sila dolgočasne in pričajo le o ne preveč globokih nazorskih pogledih njihovih tvorcev, ki se nikakor ne morejo sprijazniti z bogato pritoslovnostjo človeškega življenja, ampak si žele enostavne, z etiketami opredeljene prekate, po katerih naj bi se po njihovi volji pretakalo življenje.

Sicer pa, bodi dovolj o tem! Nekje se člankar zanosno sprašuje: kaj nam lahko pove tak film? Brez posebne zlobe bi lahko malce zasuknili ta rahlo demagoški vzklik in mu dali nekoliko bolj razumen poudarek: čemu služi dandanes taka apodiktično zasnovana kritika, ki v svoji moralistični samozavestnosti in ogorčenju sploh ne potrebuje nikakršnih dokazov za svoja izvajanja. Prav zares: le čemu?

LISTNICA UREDNIŠTVA

Dne 5. novembra t. l. je bil v Ljubljani sestanek sodelavcev *Naše sodobnosti*. Sestanek je bil posvečen analizi položaja revije v današnji kulturni situaciji. Po uvodnih besedah glavnega urednika se je razvila obširna diskusija, ki je ugotovila predvsem potrebo po izrazitejši kulturno politični orientaciji revije in po tesnejši povezavi med sodelavci in uredniškim odborom. Dosedanjemu uredniškemu odboru je bil na sestanku podaljšan mandat za eno leto.

POPRAVEK

V zadnji, 11. številki *Naše sodobnosti* je napaka v pesmi Kajetana Koviča z naslovom *Pesem* (stran 985); drugi verz se glasi: o sladki sat medu (ne: sad).